

RUDÁ KRÁSA

ARANTZA PORTABALES

I KRÁSA MŮŽE BÝT VRAZEDNÁ

THRILLER

RUDÁ KRÁSA

Copyright © Arantza Portabales, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5782-4 (pdf)

RUDÁ KRÁSA

ARANTZA PORTABALES

přeložila Lenka Malinová

VENDETA

*Nandovi, s láskou a pro lásku.
Xoaně a Sabele, vždy F, vždy F.*

„Proč by malíř nemohl namalovat
něco příjemného a hezkého na pohled?
Proč úmyslně vyhledávat ošklivost?“
„Někteří z nás, *mon cher*, nacházejí krásu
na zvláštních místech.“
AGATHA CHRISTIE, *Pět malých prasátek*

Co ty víš? Ty v téhle kleci nežiješ.
MIKEL IZAL, *Pausa*

Kdo by chtěl být normální?
Já chci, abych někomu chyběl.
IVÁN FERREIRO a AMARO FERREIRO, *La otra mitad*

RUDÁ KRÁSA

Kráska je rudá jako miska třešní. Tohle říkávala moje první učitelka malby. Je to první, co mě napadne. Zaženu tu myšlenku, protože je úplně absurdní. Nemůžu odtrhnout oči od podlahy. Najednou mi vytane na mysli obraz bílých, naprosto neposkvrněných šatů v ohromném kruhu z jahodové želatiny, který jsem kdysi viděla na výstavě moderního umění. Vzpomenu si na ty šaty. Na rudé odlesky želatiny. Vybavím si divokou vůni jahod. Když jsem se tam po dvou týdnech vypravila znovu, želatina už se pomalu začínala kazit. Musím se ptát, kdy začne zahnívat i to, co je tady na zemi.

My lidé máme v těle čtyři až šest litrů krve. Dost na to, aby se jí pokryla podlaha místnosti o devatenácti metrech čtverečních. Víím, jaké má tenhle pokoj rozměry, protože jsem ho Saře pomáhala zařídit. Devatenáct metrů čtverečních pokrytých krví. Není tu ani centimetr, který by nepotřísnila rudá tekutina. Není tu žádný koberec. Xiana je alergická na roztoče. Byla. Taký byla alergická na ořechy. Sara kvůli tomu úplně šilela. Sara. Musím být s ní. S Teem. Musím je zavolat. Víím,

že to musím udělat. A když otevřu pusy, budu schopná ječet.
Jenže já zkrátka nechci, aby sem přišli. Aby spatřili Xianino
tělo uprostřed tohoto rudého moře.

Moře s naprosto klidnou hladinou.

Hladké.

Husté.

Hypnotické.

Krása je jahodová želatina, která brzy začne zahnívat.

Na to myslím, když otevřu ústa a začnu křičet.

PŘÍPAD SOMOZOVÁ

Oči. Největší dojem na něj dělaly ty oči bez výrazu, které připomínaly dva plastové knoflíky přišité na tváři plyšového medvídka. Connor okázale přehlédl složku s lékařskou dokumentací, kterou držel v ruce mladý absolvent v prvním roce před atestací. Žena zavřela oči. Vypadalo to, že spí, ale Connor věděl, že to jen předstírá. Stočil pohled k obvazům kolem zápěstí.

„Lía Somozová. Žena. Čtyřicet let...“

Hlas mladého absolventa vytrhl Connora ze zamyšlení.

„Lía Somozová?“

„Ano.“

„Neléčil ji doktor Valiño?“ Connor ještě ani nedořekl větu, a už litoval, že před ní promluvil. Za těmi zavřenými víčky, za očima bez života jí určitě bleskla myšlenka, že je jí zhora jedno, kdo ji léčí. Že nemá ani to. Někoho, kdo by se o ni postaral.

Connor vztyčil ukazováček, aby začínajícího lékaře umlčel, a posunkem mu naznačil, aby odešel. Sám ho následoval. Venku mu vytrhl desky z rukou.

„Kde je Valiño?“

„Je na schůzi s lidmi z vedení. Povídal něco o zavádění nových postupů. Taky mi řekl, abych vám vyřídil, že si máte tuhle pacientku vzít na starost. Rozruch kolem tohoto případu se mu ani za mák nelíbí.“

„A to mi to vzkazuje přes tebe? Kurva. Ty zůstaň tady. Podívej se, co má předepsané. Jestli nespí, zvedni jí dávku. Zatím bude nejlepší, když si odpočine. Tumáš, její dokumentace. Jakmile budeš hotov, nech mi ty desky na stole v kanceláři, prosím. Já si jdu promluvit s Valiňem.“

Connor bral schody dolů po dvou. Měl už Adriána plné zuby. Nevadilo mu věnovat se obtížným případům, ale už ho unavovalo, že mu kolega nikdy nedá vědět předem. Že mu organizuje čas, aniž by se ho na cokoli ptal. Na mysli mu znovu vytanula tvář té ženy. Její oči. Zrovna tenhle případ. Kdepak. Nedovolí, aby na něj hodili zrovna tohle. Tenhle případ musí vést Adrián. Není primářem nadarmo.

„Brennane!“

Connor se otočil a uviděl Adriána, jak za ním utíká.

„Tak podívej, Valiño, tohle takhle nenechám. Jak se opovažuješ? Tenhle případ? Zešílels?“

„Počkej minutku.“

„Na nic čekat nebudu. Udělám to tak jako ty. Napřed mi přideáš případ, ani mi nic neřekneš, dokumentaci mi necháš u nováčka a teprve pak mě o to žádáš. Já prostě udělám totéž: vracím ti ten případ. A teď když už to víš, ti vysvětlím své důvody, jestli chceš.“

„Uklidni se! Já si ji vzít na starost nemůžu! Opravdu ne. Nebylo by to etické. Jsem blízký přítel jejího švagra. A nemlu-

víme tu o ledasjaké pacientce. Už tu byla dvakrát policie. Zatím se mi daří výslech oddálit. Ale mám strach, že si mé důvody špatně vyloží.“

Dvě ženy, které stály na schodech, zabrané do hovoru, se za nimi ohlédly. Adrián ztichl.

„Pojďme raději k tobě do kanceláře,“ řekl Connor.

Adrián přikývl a rychle seběhl schody. Byl to v Santiagu jediný člověk, kterého Connor mohl skoro nazývat přítelem. Poznali se už na fakultě, ale nikdy se z nich nestali blízcí přátelé, Connor se pak vrátil do Irska a přerušili kontakt. Když se Connor před třemi lety vrátil do Galicie, připadal si dost osamělý a Valiño uměl být dobrý společník. Trochu namyšlený, občas dokonce protivný, ale musel připustit, že mu pomohl vždycky, když si o to řekl. Connor s ním chodil každý čtvrtek na squash a občas si zašli na pivo. Rád vyhledával jeho společnost. Mimo práci. V nemocnici měl ten svůj zatracený zvyk zařizovat si všechno podle sebe bez ohledu na ostatní.

Vešli do kanceláře a Adrián zavřel dveře.

„Musíš si ten případ vzít na starost. Pokusila se o sebevraždu jen pár dní po tom, co byla zavražděna její neteř.“

„To vím. A ta vražda způsobila největší mediální poprask od té věci s malou Asuntou. Já té ženě rád pomůžu, ale sám víš líp než já, co to s sebou ponese: snášet policii, vypracovat znalecký posudek pro soudní řízení, a navíc vydávat prohlášení pro tisk.“

„Tisk si vezmu na starost já. Slibuju. Přečtu tiskové zprávy tvým jménem. A požádám vedení nemocnice, aby se postaralo o komunikaci s policií. Budeme se odvolávat na lékařské tajemství.“

„Není na co se odvolávat. Každý moc dobře ví, co je to lékařské tajemství. Já dál tvrdím, že by sis ten případ měl vzít ty. Jde o pokus o sebevraždu. Na to jsi odborník.“

„Copak mě neposloucháš? Teo Alén je můj kamarád. Chodili jsme spolu do školy až do čtvrtáku na střední. Byl jsem jim se Sarou na svatbě. Do prdele, vždyť jsem k nim byl tu noc, kdy se stala vražda, taky zvaný na večeři! Nešel jsem tam, protože jsem byl zrovna v Méridě na kongresu. Víš, komu Teo zavolal, když malou našli? Mně. Nemůžu si tenhle případ vzít.“

„Budeme-li se na to dívat striktně z profesního hlediska, nic ti nebrání tu ženu léčit.“

„Ta žena je spolu s dalšími pěti lidmi, kteří byli na svatého Jána v tom domě, podezřelá z vraždy. Mimochodem, podle novinářů je po tom pokusu o sebevraždu hlavní podezřelá. Jsem rodinný přítel. Ještě pořád nechápeš, proč si ji musíš vzít ty?“

„Myslíš, že to udělala?“

„Co to je ksakru za otázku? Zním dvojčata Somozova už léta. Lía je umělecká duše rodiny. Jeden její obraz stojí víc než celý tvůj měsíční plat. Jako správná umělkyně je poněkud výstřední, pořád je tak trochu mimo a léčila se s depresemi. Byla prý ale stabilizovaná. Samozřejmě si nemyslím, že tu holku zabila. Ale v tom domě se nacházelo jen šest lidí. A jeden z nich to udělat musel.“

„Pokud si ten případ převezmu, slíbiš mi, že na mě při léčbě nebude nikdo tláčit ani se mi do ní nebude plést? Jdu přímo od ní. Bude s ní spousta práce.“

„Nemáš na vybranou, Brennane. Převezmeš si ten případ tak jako tak. Žádný jiný lékař Líu vyléčit nedokáže.“

„V téhle nemocnici pracuje spousta lékařů.“

„Connore...“

„Tak dobře. Ale musíš si se mnou sednout a povědět mi všechno, co víš o Líze Somozové, o její předchozí léčbě, o tom, jaký mají vztah se sestrou a švagrem. Povíš mi všechno o té její depresi, kterou podle tebe měli pod kontrolou. A ne že si něco necháš pro sebe. Je to jasné?“

„Nic si nenechám pro sebe?“

„Nic.“

„Tak já ti řeknu pravdu.“

„Jakou pravdu? Ty mi něco tajíš?“

„Nic ti netajím. Kdybych něco věděl, už bych to řekl policii. Ale není pravda, že bych věřil v její nevinu. Mám neodbytný pocit, že má o kolečko navíc. Nevím. Možná jí v tu chvíli přeskočilo. Od chvíle, co se to stalo, nedokážu zahnat myšlenku, že to ona možná vzala nůž a podřízla své neteři hrdlo. Netuším proč. Ale myslím si to. Domnívám se, že to udělala ona, protože je to jediné možné vysvětlení. Myslím, že to opravdu byla ona. Ale nikdy mě nedonutíš, abych to před někým zopakoval.“

LÉKAŘSKÉ TAJEMSTVÍ

„Venku je nějaký muž a ptá se po vás, doktore Brennane.“

„To je nějaký farmaceutický dealer? Ať přijde kolem druhého.“

„Říká, že je od policie.“

To jim to trvalo. Potichu zaklel. Přepadla ho touha vzít telefon a zavolat Adriánovi, aby tam zašel, koneckonců, řekl mu, že policii a tisk si vezme na starost.

„Prosím, řekněte mu, ať jde dál.“

Zatímco čekal, pohled mu padl na složku na stole a bezděčně ji otočil tak, aby etiketa se jménem pacienta zůstala na spodní straně. Předchozí večer si vzal zdravotnickou dokumentaci Líy Somožové domů. Obsah spisu ho zklamal. Bylo tam uvedeno několik návštěv v Adriánově ordinaci, diagnóza: deprese, řešeno medikací, která je v takových případech běžná. Nic, co by se vymykalo, až na ten pokus o sebevraždu. Od chvíle, kdy ji na klinice přijali, ještě nepromluvila.

„Dobrý den. Já jsem Santi Abad. Policejní inspektor.“

Muž vešel bez zaklepání. Byl mladší, než si ho představoval. Vlastně vůbec nevypadal jako policajt. Na sobě měl bundu a rifle, hlavu úplně vyholenou.

„Dobrý den, pane inspektore. Pojdte dál. Víím, proč jste tady, ale obávám se, že vás nepotěším.“

„Ještě jsem vás o nic nežádal.“

„Jistě, ale mám za to, že jste tady, abyste vyslechl Líu Somožovou. Je mi jasné, že vám řekli, že jsem její lékař. A pokud je tomu skutečně tak, budu vás muset poprosit o strpení, dokud nebude pacientka schopná s vámi mluvit.“

„A mohl bych vědět, kdy to bude?“

„To bude až ve chvíli, kdy to já – a jenom já – uznám za vhodné. A můžu vás ujistit, že dokud nebudu s určitostí vědět, že váš rozhovor nenaruší křehkou duševní rovnováhu Líi Somožové, nedojde k němu.“

Connor si při řeči všiml, že policista má na vnitřní straně zápěstí tetování. Malou kotvu.

„V tom domě bylo šest lidí. Xianu Alénovou mohl zavraždit jedině někdo z nich.“ Policista vytáhl z kapsy u bundy mobil. Ukazováčkem ho odemkl a podal ho Connorovi. „Kdybyste si náhodou nedovedl představit, co tomu děvčeti udělali.“

Při řeči klouzal prstem po displeji a ukazoval mu v rychlém sledu jednu fotku za druhou. Na všech byla mladá dívka. Ležela na břiše uprostřed nějaké místnosti. Vypadalo to, jako by plula v obrovské kaluži krve. Na dalším záběru ji otočili: měla otevřené oči a obličej od krve. Díky červené barvě ještě víc vynikla tmavá modř jejích očí. Nebylo tomu dlouho, co Connor takové oči viděl. Stejně modré. Stejně hluboké. Stejně

bez života. Na další fotografii už dívku omyli a položili na nemocniční lehátko. Connor uhnul očima.

„Tohle nesmíte. Myslím, že tyhle fotky patří k utajovaným informacím. Nemůžete se tady objevit a nutit mě, abych riskoval život své pacientky jen proto, že jste ve mně vzbudil soucit k dívce, pro kterou už nemůžu udělat vůbec nic. Lía Somozová přežila jen zázrakem, protože ji její švagr našel včas. Nedovolím, aby se její život znovu ocitl v ohrožení.“

„Podřezala si žíly, že? Zdá se, že vaší pacientce se žiletky a krev obzvlášť zamlouvají.“

„O tom vám nic vykládat nebudu. Musím vám připomenout...“

„Lékařské tajemství. Nemějte péči. Teo Alén už nám řekl, že ji našel doma v koupelně.“

„Když to víte, tak se mě neptejte.“ Do Connorova hlasu se vloudil agresivní podtón.

„Ta žena je podezřelá z vraždy. Vyslechnu ji. A vy mi v tom nemůžete zabránit. Víím to. Vy to taky víte. Tak dál neztrácejme čas.“

„Ne, nemůžu tomu zabránit. Ale můžu případně vypracovat lékařskou zprávu, kterou ji prohlásím za neschopnou výsledku. Nemohla by pak figurovat jako účastník soudního řízení. A hádám, že nechcete, aby se nad vaším vyšetřováním vznášel stín podezření, že při něm byla porušena základní práva.“

„Nikdo žádná práva porušovat nebude. Může zavolat advokátovi a nevypovídat nebo vypovídat, jak se jí bude chtít.“

„Je psychicky nemocná. A dokud nebudeme mít diagnózu, nevíme, do jaké míry je možné dodržet její právo na adekvátní obhajobu.“

„Mým úkolem je najít vraha. Nejsem tu proto, abych hájil práva živých.“

„O tom nepochybuju, ale mým úkolem je v tuto chvíli hájit fyzickou integritu své pacientky. Na naši kliniku byla přijata před necelými čtyřmi dny a já si myslím, že pokud se dohodneme, bude to nejlepší pro všechny. Jsem si stoprocentně jistý, že moje pacientka není v současnosti schopná vypovídat, ale jestli chcete, zavolám vám okamžitě, jakmile toho schopná bude. Dejte mi pár dní, jen abych se mohl ujistit, že to, co bude říkat, ji nijak nepoškodí, ale taky že vám to k něčemu bude.“

Policista si ho překvapeně změřil. Věděl, že to, co mu lékař navrhuje, je pro oba nejlepší řešení, ale nedokázal potlačit vztek, jako když turista narazí na kapsáře. Nebyl zvyklý, aby mu někdo udával rytmus, ale hned mu došlo, že mu lékař nechal žádný prostor k manévrování.

„Tak si se svou prací pospěšte, abych mohl já začít dělat zase tu svou,“ ustoupil nakonec. „Tady máte vizitku. Informujte mě.“

„Však víte, kde mě najdete.“

Střetli se pohledem. Policista pak kývl na pozdrav a odešel.

Teprve když se za ním dveře úplně zavřely, si Connor dovolil otočit složku se jménem pacientky, otevřít ji a vložit do ní tu vizitku.

KREV

Když jsme byly malé, teta Amalia nám před spaním vždycky vyprávěla pohádky. My jsme se se Sarou každá choulily ve své posteli a poslouchaly jsme tetino vyprávění.

Nebyly to příběhy vhodné pro děti. Jenže my jsme to tehdy netušily. Připadalo nám normální poslouchat zkazky o demonech ze zászvetí, o čertech s ohnivýma očima a o čarodějnicích, které provozovaly černou magii. V těch příbězích se hovořilo i o vílách a dalších bájných bytostech. Tohle byly pohádky našeho dětství.

Nedokážu na ně přestat myslet. Jak ubíhaly roky, přestávaly jsme se těch babských povídaček bát. Ale když jsme byly hodně malé, vždycky když teta Amalia dovyprávěla ty své příběhy a odešla, žadonila jsem, aby si ke mně Sara přilehla. Často se nám stávalo, že jsme se probudily v těsném objetí. Ráda jsem spávala pod ochranou jejího těla, tolik jiného než to moje. Ráda jsem se budila s pohledem na její oči, nos, ústa. Na její tvář, která byla i mou tváří, mou tvář mimo mé tělo. Dívat se na Sařinu tvář bylo, jako bych

byla mrtvá, plula vzduchem a viděla samu sebe z jiné perspektivy.

Nedokážu na ně přestat myslet. Ty příběhy o kletbách, ďáblech, ukradených dětech, krvavých obětech. Nedokážu přestat myslet na Xianu. Na Saru. Na Tea. Na krev. Na krásu první kapky, která se plaše objeví, když přitlačím žiletku k zápěstí. Na kapku, která se vydá po předem neurčené cestičce a otevře cestu další krvi, dokud nebude všechno úplně rudé.

A pak temné.

A po temnotě by měla přijít nicota. Po krvi by mělo přijít ticho. Klid.

Jenže já jsem pořád tady. S jehlou zabodnutou do předloktí. Předstírám, že spím. Předstírám, že neposlouchám toho doktora, kterého vůbec nezajímám. Toho druhého doktora – nováčka, co si mumlá moje jméno. Můj věk. Lía Somožová. Čtyřicet let.

Nedokážu přestat myslet na dny, kdy Sara ležela ve ve-
dlejší posteli. Na dny, kdy jsme byly dvojjedinou bytostí. To
bylo předtím.

Před tím vším.

Před Teem.

Před krví.

Před Xianou.

Předtím.

TICHO

U dveří do vily stála dodávka úklidové služby. Teo zaparkoval za ní a vešel do domu. Podíval se na hodinky. Teta Amalia si právě dopřává odpolední siestu. Z prvního patra zaslechl hluk. Vyšel nahoru. Dveře Xianina pokoje úplně vzadu byly dokorán. Když toho rána odjížděl, ještě tam byla policejní páska. Dvanáct dní. Zítra třináct. Člověk si obvykle neklade otázku, za jak dlouho zmizí z domu pozůstatky po vraždě. Jak dlouho trvá, než proběhne pitva. Kolikrát ho budou vyslýchat. Člověk nikdy neví, co nastane po konci světa.

„Ahoj!“ Nepronesl to moc přesvědčivě. Na chvíli si představil, že ze dveří vykukne Xi.

„Dobrý den.“

To řekl muž v bílém pracovním obleku, s hadrem v ruce. Teo se zadíval na červené kapky na hadru. Krev jeho dcery. Uhnul očima.

„Dobrý den. Nevíte, kde je moje žena?“

„Paní domu nám otevřela. Řekla nám, že bude vzadu na zahradě. A kdybychom prý něco potřebovali, ať se obrátíme na pečovatelku vaší tety.“

„Díky.“ Znovu upřel pohled na hadr. „Je to tak, kdybyste něco potřebovali, řekněte si Olze. Já budu venku s manželkou.“

„Myslím, že nic nepotřebujeme. Za chvíli jsme hotoví.“

Teo přikývl a zamířil dolů. Sara se rozhodla, že se až do srpna do práce nevrátí. Zato on se do kanceláře vrátil hned po pár dnech. Potřeboval se vrátit k běžnému životu. První týden zůstal doma a přijímal rodinné návštěvy. Kamarády. Odpovídal policii stále a znovu na tytéž otázky. Teo se musel ptát, jestli policie skutečně věří, že věci mohou být jinak jen proto, že o nich mluvíte už po tisíci. Jako by se činy mohly ze dne na den změnit. Tytéž otázky. Tytéž odpovědi. Nedalo se to vydržet. Každé ráno naprosto stejné – nemít na práci nic jiného než trávit celé hodiny před těmi dveřmi, pohled upřený na policejní pásku.

Sara seděla na zahradě. Na klíně měla položenou knihu stránkami dolů.

„Uklízejí pokoj,“ řekl jí Teo.

Byla to přihlouplá poznámka. To ona úklidovou firmu telefonicky objednala. To ona je pustila dál. V poslední době dělali právě tohle. Pronášeli věci, které byly úplně zjevné. Aby nemuseli mluvit o dalších věcech, které byly taktéž zjevné. Spíš mluvil on. Ona moc ne.

Sara si sundala sluneční brýle. Vlasy měla stažené do culíku. Skoro nikdy je takhle nenosila. Bez černé hřívy rámující obličej vynikalo, jak jsou si s Líou podobné. Ve tváři se jí nepohnul ani sval.

„Dáš si pivo?“ zeptal se.

Sara bezhlesně přikývla. Už celé dny se spolu dorozumívali mlčením. Neznatelnými posunky. Přikývnutím. Zavrtěním

hlavy. Pokýváním. Mávnutím ruky. Objevovali nový komunikační kanál.

Vrátil se domů pro piva. Když otevíral ledničku, zaslechl, jak Olga Amalii říká, aby se pořádně opřela o chodítko. Popadl dvě piva a dvě skleničky a rychle odešel, aby stařenku nemusel potkat. Byla poslední dobou dost vyvedená z míry. Zmatečná. To bylo to pravé slovo. Zmatečná. Minulost a přítomnost se jí v hlavě míchaly natolik, že byla schopná tvrdit, že se u ní odpoledne Xiana zastavila, aby si vypůjčila dvacet eur.

Sara pořád seděla s knihou na klíně. Už zase měla sluneční brýle. I přes ně dokázal zahlédnout, že má zavřené oči. Vypadalo to, jako by se soustředila na to, aby zachytila poslední podvečerní paprsky.

„Tady máš.“

Další gesto. Tentokrát přikývnutí.

„Volal bratr. Ve čtvrtek přijede z Itálie.“

Pokývání.

„Myslím, že bys měla zajet do nemocnice za Líou. Dnes jsem mluvil s Adriánem. Její případ si převzal jeden jeho kolega. Řekl mi, že on nesmí, kvůli tomu, že jsme kamarádi. Je na tom líp. Už je při vědomí. Dneska dokonce i něco snědla. Nechceš, abychom tam zítra zajeli?“

Rychlé, rázné zavrtění hlavou.

„Určitě jí to pomůže.“

Napřažená dlaň. Stopka jako od dopravní policie.

Teo učinil poslední pokus.

„Volal inspektor Abad. Požádal mě, abychom se zítra zastavili na stanici. Měl jsem co dělat, abych ho neposlal k čertu. Vždyť už se nemají na co ptát. Dělá mi to starosti, Saro. Musíš

dobře zvážit, co jim povíš. Ten inspektor neustále zdůrazňuje, že to musel udělat někdo z nás šesti, co jsme byli v domě. Váhám, jestli nezavolat právníkovi. Jenže když to uděláme, budou si myslet, že něco skrýváme. Občas mám dojem, že si myslí, že jsme to udělali my.“

Sara zvedla knížku z klína a odložila ji na zahradní stolek. Dopila pivo a vstala. Podívala se na něj a poprvé to odpoledne promluvila.

„Tobě to totiž ještě nedošlo, Teo. Že ten policajt, co ho tak nesnášíš, má pravdu. Tomu policajtoví je nad slunce jasnější, co se tu ten pátek stalo. Xi je mrtvá, protože ji jeden z nás zabil. Stalo se přesně tohle. Někdo zašel k naší dceři do pokoje a zabil nám ji skoro před očima. Vzal nůž, podřízl jí hrdlo a nechal ji vykrvácet. Jeden z nás ji zabil. A já to nebyla. Tak co, Teo, napadá tě kurva, kdo zabil naši dceru?“

FOTOGRAFIE

Klimatizace na policejním komisařství v Santiagu de Compostela přestala fungovat právě to středeční odpoledne. Santi otevřel okno kanceláře, ale hned ho zase zavřel, protože si uvědomil, že venku je větší horko než uvnitř.

Na stole měl rozloženou hromadu fotografií. Před chvílí volal Teu Alénovi, aby se nazítří dostavil na komisařství. Alénovi se chovali tak, jak to bylo běžné, když nějaký pár přišel takhle traumaticky o dítě. Přesto měl Santi pocit, že ten muž není upřímný. Ani to by ale nebylo nic zvláštního. Každý něco tajil. Každý skrýval nějaké tajemství. Santi teď potřeboval pouze zjistit, jestli ty jeho tajnosti mají co dělat se Xianinou smrtí, nebo s ní vůbec nesouvisí.

Prohlédl si fotky rozložené po stole. Tělo ležící na břiše, natažené rovnoběžně s postelí, úplně rovně. Perspektiva nebyla ani trochu zkrácená. Nevypadalo to jako scéna zločinu, ale spíš jako scénografie na divadle. Ta fotografie by klidně mohla viset někde na výstavě, barvy k sobě perfektně ladily. Bílé zdi. Rudá zem. Bílý nábytek. A tělo, které splývalo s po-

zadím. Když tu dívku našli mrtvou, službu neměl, ale hned jak druhý den uviděl ty fotky, bylo mu jasné, že tolik krve nemůže pocházet od ní.

„Santi.“

Leknutím poskočil na židli.

„Anno! Nesmíš sem vcházet bez zaklepání!“

„Promiň, ale byl jsi tu sám a neměl jsi žádný telefonát...“

„Aha. Co chceš?“

„Slyšela jsem, že zítra budeš vyslýchat Alénovy.“

„Ráno začnu s nimi a pak si nechám předvolat ten druhý pár.“

„A co teta té dívky?“

„Pořád je hospitalizovaná. Už jsem byl za jejím lékařem, je to hodně chytrý chlapík. Fakt. Škoda že je mu úplně u prdele, že ta ženská je hlavní podezřelá z vraždy své neteře. Nějaký čas nebude šance si s ní promluvit.“

„Opravdu si myslíš, že to udělala ona?“

„Co já vím? Víím jen jednu věc: ten dům je učiněná pevnost. Mají bezpečnostní kamery u vjezdu do rezidenční čtvrti, u vchodových dveří, na zahradě i ve vstupní hale. Po osmé večer dovnitř nikdo nevešel a nikdo neodešel. Na záznamech z kamer jsme nic nenašli. Máme jen pět dospělých, kteří spolu povečeřeli na svatojánskou noc na zahradě, jednu poloslepou stařenku, která spala ve své ložnici, a jednu mrtvou holčičku.“

„Zas taková holčička už to nebyla. Patnáct let. Není divné, že byla doma? Vždyť byla svatojánská noc.“

„Měla domácí vězení. Zrovna jí skončil školní rok. Ještě neměla vysvědčení, ale její rodiče věděli, že propadne ze šesti předmětů.“

„Ukážeš mi ty fotky?“

„Cože jsi tak zvědavá?“

„Ten případ je fascinující. Moc ráda bych pomohla.“

„Šéf říkal, že kdybych potřeboval něčí pomoc, mám zavolat Javimu.“

„Šéf neříkal, že ti nesmím pomáhat. Dobře víš, že Javi to-
muhle případu nevěnuje ani minutu navíc.“

Anna Barrosová byla dozajista ta nejbystřejší policistka z celého komisařství. Santi nepochyboval, že ji co nevidět povýší na nadstrážmistra. Líbilo se mu, že je tak zvědavá a taky iniciativní.

„Tak dobře, pojď dál.“

„Anna vešla dovnitř a zavřela dveře. Posadila se naproti němu a posbírala ze stolu hromadu fotek.“

„Já dvojčata Somozova znám,“ řekla.

„Ty je znáš? Jak to? Nemůžu ti dovolit, abys mi byla nápomocná, pokud jsi v případě nějak osobně zainteresovaná. Nechci žádné potíže.“

„Ale ne, člověče, to ne... Znáám je od vidění. Víc matku té holky. Její teta tam nebydlí, i když u sestry často dlouho pobývá. Moje matka chodí do té rezidenční čtvrti, kde Somozovi bydlí, pracovat. Dělá pro jedny manžele, kteří žijí ve Švýcarsku a jezdí sem jenom v létě. Je to malá čtvrť. Každý se tam zná s každým. Jak vidíš, vím, o čem mluvím. Párkrát jsem tam s matkou byla, abych jí pomohla vypulírovat dům, než přijedou šéfové. A máš pravdu, že tam se jen tak nikdo nedostane. Vjezd do čtvrti hlídá soukromá ostraha a každý dům má bezpečnostní kamery.“

„V tomhle už máme naprosto jasno. A oni taky.“

„Dej mi ty ostatní fotky. Roztřídíme si je. Tyhle jsou z pokojíčku té dívky, víd? Našel ji její otec?“

„Ne, její teta. Šla nahoru a objevila mrtvé tělo. Dala se do křiku a do pokoje vešel až Teo Alén. Všechny ty cákance, které vidíš na zdech, pocházejí od něj. Když dorazila policie, stále ještě držel svou dceru v náručí.“

„A co matka?“

„Ta přišla nahoru a zůstala stát na prahu.“

„To, že nevešla dál, působí tak trochu nepřírozeně, ne?“

„Nepřírozené je, když najdeš svou dceru mrtvou ve dvacetilitrové kaluži krve.“

„Dvacetilitrové?“

„Dvacet, patnáct... to říkám jen tak. Když Xiana Alénová vykrvácela, podlaha už byla pokrytá filmem umělé krve.“

„O tom se v novinách nepsalo.“

„Jako o spoustě dalších věcí. Noviny otisknou to, co schválně. Jasně je jen jediné, že v tom domě bylo pouze šest lidí: Teo Alén, Sara a Lía Somozy, jedni jejich přátelé – manželský pár: Fernando Ferreiro a Inés Lozanová, a stará Amalia Sieirová, teta dvojčat Somozyových, která u Sary bydlí.“

„A při ohledání místa činu jste nic nenašli?“

Santi jí podal dvě fotky. Na první bylo osm prázdných lahví se zbytky krve. Na druhé byl rudě zbarvený nůž.

„Umělá krev?“

Santi přikývl.

„Kde jste ty lahve našli?“

„V pokoji u té holky. Ve skříni. Nůž tam byl taky.“

„Předpokládám, že tam nezanechali žádné otisky.“

„Předpokládáš správně. Použili rukavice.“

„Vypadá to, že tenhle vrah má opravdu rád krev.“

„Anebo ne. Třeba chce, abychom si to mysleli.“

„Proč?“

„To se pokusíme zjistit zítra. Já jedu domů. V tomhle vedru se tady nedá vydržet.“

„Dovoliš mi, abych ty fotky roztřídila a pověsila na nástěнку? Však víš, abychom se na ně mohli podívat z jiné perspektivy. Z většího nadhledu.“

„Ne. Nech je ležet. Mrkni tu na to, jestli chceš. Tohle jsou poznámky k případu. A taky tu máš výsledky pitvy. Až budeš odcházet, zamkni tu. A přestaň se tolik koukat na filmy, Anno. Spousta fotek připíchnutých barevnými špendlíky na nástěnce ti případ nevyřeší.“

„Můžu být u výslechu?“

„Ne.“

„Jazyk za zuby. Budu jen poslouchat. Dvě hlavy ví víc.“

Santi jí vzal z ruky fotky a položil je na stůl.

„Tak já jdu.“

„Prosím!“

Santi se zamračil.

„Jsi strašně tvrdohlavá. Zítra o půl jedenácté. Jestli vydáš hlásku, odvolám tě z případu. A ještě jedna podmínka.“

„Jaká?“

„Zavolej lidi z údržby. Jsi tak neodbytná, že se ti bezpochyby podaří zařídit, aby spravili tu zatracenou klimatizaci.“

DŮVĚRNOSTI VE SPIRÁLOVÉM BLOČKU

Lía upřeně hleděla na spirálový blok s oranžovými deskami. Její lékař ho nadepsal jejím jménem a datem. „Lía. 5. července.“ Pak se odmlčel a zadíval se jí přitom do očí. Jejich pohledy se na pár vteřin zaklesly do sebe. Kráčeli vratce po provaze utkaném z ticha.

„Ir.“

„Cože?“

„Jsem Ir. Přemýšlíte, odkud jsem. Jsem z Dún Laoghaire, kousek od Dublinu.“ Měl zajímavý přízvuk, směs irské angličtiny, kterou používal s otcem, a matčiny mluvy. I když prožila v Irsku skoro dvacet let, nikdy se nezbavila zpěvavého přízvuku, jakým se mluví v galicijském kraji Rías Baixas.

„Ne. Na to jsem nemyslela.“

„Já myslím, že ano. Jsem tak trochu čaroděj, víte? Obvykle uhodnu, co se mým pacientům honí hlavou.“

„A co se mi honilo hlavou?“

„Přemýšlíte nad tím, že jsem určitě cizinec, protože mám na jmenovce napsáno ‚Connor Brennan‘. Taky jste myslela na to,

že nezačnete mluvit, dokud se vás na něco nezeptám. A taky na to, co ksakru dělá Ir ve službách galicijského veřejného zdravotnictví. A že chcete, abych vám zvýšil dávku antidepresiv. Nebo snížil. V tomhle nemám úplně jasno. A taky uvažujete nad tím, proč ten upřený pohled. A nad tím, že nechcete mluvit o tom, co se stalo vaší neteři.“

Lía se nadechla k odpovědi. Chtěla ho rázně odmítnout. Říct mu, že ji nezajímá, jestli je Ir nebo Skot. Že nechce žádné prášky. Že nechce nic. Nebo spíš, že neví, co chce.

„Ne.“

„Netrefil jsem se? V ničem?“

„Nechci mluvit o Xianě.“

„Nechcete, nebo nemůžete?“

„Chtít, moct... Copak na tom záleží? Nemám, co bych vám řekla. Všechno je v novinách.“

„Novináři v tom pokoji nebyli.“

„Proč pracujete v Galicii?“

„Moje matka je Galicijka. Z Cangas. Teď jsem na řadě já.“

„Takhle to funguje? Budeme si klást otázky na střídačku?“

„Tohle bude fungovat tak, jak sama budete chtít. Ale podle mého je to docela dobrý systém. Začnu já.“

Lía zabloudila očima ke spirálovému bločku. Psychiatr si tam vybarvil čtverečky prostřídáné bílými plochami, něco na způsob šachovnice. Lía začala ty čtverečky počítat.

„Můžete mi povědět, co si pamatujete ze dne, kdy došlo k vraždě?“ nevzdával se Connor.

Sedmnáct čtverečků. Devět černých. Osm bílých. Lékař začal malovat další.

„Lío, už jste tu pět dní. Skoro jste zemřela. Chci vám pomoci.“

Osmnáct. Devatenáct. Dvacet. Dvacet jedna. Dvacet dva čtveřečků. Jedenáct černých. Jedenáct bílých. Lékař sešit zaklapl.

„Dobře mě poslouchejte. Za pár dní, až se vám zahojí fyzická zranění, vás budu moct propustit. Můžu zažádat, aby vás na krátkou dobu hospitalizovali na psychiatrii. Dokonce si myslím, že by to bylo nejvhodnější řešení, pokud se vy nebo některý z vašich příbuzných nerozhodnete, že by vás měla převzít do péče nějaká soukromá klinika...“

„Chci se vrátit domů k Saře,“ skočila mu Lía do řeči.

„To nemůžu schválit, Lío, protože by to vyústilo v něco, co už dobře znáte. Další výslechy. Další nervové vypětí. Další úzkosti. Za pár týdnů skončíte znovu tady u nás. A já si nejsem jistý, jestli byste byla živá, nebo mrtvá.“

Lía se na chvíli odmlčela.

„Chci se vrátit domů,“ zopakovala nakonec.

„Víte, co to s sebou nese?“

Lía neznatelně přikývla. Connora zaujalo, jak je ve srovnání se svým dvojčetem drobná. V obličeji vypadaly úplně stejně, ale Lía působila křehce, téměř androgynně. Kraťounké vlasy, drobná ňadra, extrémně štíhlá. Vypadala jako ledová socha, která co nevidět kapku po kapce roztaje a zmizí. Naopak Sara Somozová byla velice přitažlivá. Nejen to, byla sexy. Connor viděl dvojče své pacientky jen v televizi a v novinách, ale kromě tváře byly natolik odlišné, že by člověk snadno zapomenul, že jsou dvojčata.

„Lío, když se teď vrátíte domů, nevyhnete se policii. Myslím, že nejste ve stavu, kdy byste dokázala ustát výslechy.“

„To je mi jedno. Podepište mi propuštění.“

„Potřebuju si být jistý, že se nepokusíte provést další bláznivinu.“

„Jsem v pohodě.“

„Pokusila jste se o sebevraždu.“

Lía zavrtěla hlavou.

„Ne. Fakt ne. Jenom jsem byla strašně vyčerpaná.“

„Když je někdo strašně vyčerpaný, vezme si prášky na spání. Nepodřeže si žíly.“

„Potřebuju se dostat ven.“ Lía neznatelně přeskočil hlas.

„Váš lékař jsem já a já rozhoduju, co potřebujete a co je pro vás vhodné. Dostat se ven a tam muset žít s vědomím, že jste podezřelá z vraždy, rozhodně není dobrý nápad.“

„Můžu odejít. Musím odejít. Sara musí být úplně na dně. Potřebuju se se svou sestrou vidět.“

„Potřebujete si odpočinout.“

„To jsem se taky snažila.“

„Řekněte mi jediné. Kdy jste naposled plakala?“

Ta otázka ji zaskočila. On znovu otevřel svůj bloček a sundal víčko z propisky. Lía sledovala její hrot, který se zastavil v očekávání, co mu odpoví. Ještě neplakala. Nedokázala mu odpovědět. Možná plakala ten den. Nebo taky ne. Nevybavovala si, že by plakala. Vzpomínala si na to, jak se za jejími zády objevil Teo. Pamatovala si, jak se opírala o zárubeň. A že křičela. Nedokázala přestat. Pak se mu vrhla do náručí. Schoulila se mu na prsou, aby se vyhnula pohledu na to tělo. On ji rázně odstrčil a vešel dovnitř. Vybavovala si, jak přešel pokoj, šlapal přitom v tratolišti krve, pak se zhroutil vedle Xiany a otočil ji.

Vzpomínala si, jak Teo držel svoji dceru v náručí – krvavý, rudý ranec. Vybavovala si, že se čas zastavil a oni dva byli jako živý obraz Piety, nečisté a kruté. A slyšela jeho vzlyky. On pla-

kal, on ano. A vybavila si Saru. Objevila se tam skoro v tutéž chvíli jako on. Tichá. Nehybná. Jako by byla pouhou rekvizitou. Mlčící. Bezhlesná. Paralyzovaná. Mlčky, dokud nezačala potichu mumlat dívčino jméno. Xiano. Xiano. Xiano. Přidávala na hlasitosti. Stále hlasitěji. Dokud se dům nezaplnil Teovými vzlyky, hlasem Sary, volající svou dceru, a jejím vlastním jekotem, stále tenčím a hysteričtějším. Burácivá symfonie, která nebrala konce. Doteď neskončila. Pořád ji slyšela. Pak přišli nahoru Inés a Fer. Zůstali všichni stát v hloučku ve dveřích Xianina pokoje, v němž okraj krvavé kaluže vykresloval imaginární hranici. A pak další jekot. Vzpomínala si... Vzpomínala si na všechno, kromě toho, jestli plakala. Proto si vzpomínat nechtěla. Nechtěla vzpomínat. Ani odpovídat. Nemohla říct, že neplakala. Ne. Tohle říct nemohla. Doznat se k tomu. Nechtěla vidět tahle slova zapsaná v oranžovém bločku.

„Lío?“

„Včera. Myslím, že včera.“

Connor jedním klapnutím bloček zavřel.

„Neplakat není zločin, Lío.“

PITVA

Místo: Santiago de Compostela

Datum a čas provedení: sobota 24. června 2017, 13:00

Soudní lékař: Salvador Terceño Raposo

Potvrzuje, že v souladu se: soudním příkazem

provedl následující pitvu:

- Jméno a příjmení: Xiana Alénová Somozová
- Zaměstnání: studentka
- Osoba, která potvrdila totožnost: Teo Alén Lorenzo
- Věk: 15 let
- Pohlaví: ženské
- Okolnosti úmrtí: úmrtí v místě bydliště, adresa Urbanización Las Amapolas, 3, v noci 23. června 2017, na místě úmrtí až do odstranění mrtvého těla v 00:15 dne 24. června
- Údaje získané při ohledání mrtvolý: mrtvé tělo nalezeno ve velké kaluži krve, která pokrývala

podlahu celé místnosti. Nalezená krev je umělého původu, smíšená s krví oběti. Nalezeno 8 lahvi krve (Grimas Filmová krev Filmblood, 1.000 ml. Typ B: tmavá). Nalezena možná vražedná zbraň: nůž značky Yamawaki, model „Yasushi Steel White n. 2“. Rozměry: 1,8 × 2,7 × 41 cm. Materiál: bílá ocel. Rukojeť: buvolí roh.

ZEVNÍ PROHLÍDKA

Mrtvola v poloze vleže na zádech na pitevním stole Institutu soudního lékařství.

- Oděv: bílé lněné šaty (odstraněny pro účel zevní prohlídky)
- Fyzická konstituce: leptosomní typ
- Výška: 1,71 m
- Váha: 57 kg
- Barva kůže: bílá
- Vlasý: dlouhé, plavé
- Oči: tmavě modré
- Chrup: v perfektním stavu, dokonalý skus
- Zvláštní znaky: bez tetování

Další zvláštní znaky: vláknitá bradavice v pravém podpaží

PROHLÍDKA MRTVÉHO TĚLA

Tělesná teplota: nezaznamenána

Oči: rohovka s mydriatickými zornicemi

Celková posmrtná ztuhlost střední intenzity

Příznaky rozkladu nezaznamenány

Skvrny: na zádech, světle fialové

Kadaverózní fauna: nezaznamenána

Přibližná doba od smrti: 15-17 hodin

Lebka: nic zvláštního

Hrudník: nic zvláštního

Břicho: nic zvláštního

Odebrané vzorky:

- tkáně z řezné rány na krku,
- krev,
- obsah žaludku.

TRAUMATOLOGICKÁ PROHLÍDKA

Jediná rána na přední a levé straně krku o délce 14 cm a hloubce 3 cm, s přímočarým průběhem rovnoběžným s rovinou úchopu. Řez veden zleva doprava.

VNITŘNÍ PROHLÍDKA

Rána povrchově narušila levý musculus sternocleidomastoideus, na střední linii se postupně prohlubuje, dokud nedosáhne maximální hloubky 3 cm, přičemž narušuje pravou společnou karotidu asi 1,5 cm od větvení, pravou hrdelní tepnu a zcela přerušuje průdušnici v úrovni membrana cricothyroidea. Je patrný řez pravým dolním rohem štítné žlázy.

ZÁVĚRY

Příčina smrti:

Hlavní příčina: rána bodnou zbraní, která přerušila krkavici/vena jugularis

Bezprostřední příčina: hypovolemický šok

Soudně-patologická příčina smrti: vražda

Délka a hloubka zranění, stejně jako nepřítomnost pokusných ran vylučují hypotézu sebevraždy.

Za pozornost stojí absence obranných zranění, běžných u vražedných útoků. Podle okrajů rány je patrné, že útočník je pravděpodobně pravák. Útok byl pravděpodobně veden zezadu, krk v hyperextenzi. Zranění odpovídá pravděpodobné vražedné zbrani nalezené na místě činu.

Čas smrti: po 20:00 v den vraždy.

Tato pitva poskytuje pouze prozatímní informace, jelikož ještě nejsou známy výsledky laboratorního vyšetření stop a vzorků, které byly při této pitvě odebrány.

SALVADOR TERCEÑO RAPOSO

Pitevní zpráva byla doplněna sérií fotek, které by v mnoha lidech vyvolaly odpor. Annu nijak nevyvedly z míry. Pozorně si prohlédla prořízlé hrdlo s odhalenou průdušnicí a cévami. Všimla si, že jde o velmi čistý řez, který odpovídá čepeli nože, jenž byl nalezen v dívčině pokoji. Vrah byl pravák. Nebo ambilaterální. Žádné známky obrany. Oběť útok nečekala. Z pitevní zprávy se toho moc dozvědět nedalo. Tohle všechno už věděli.

Podle Santiho bylo všech šest lidí, kteří se v domě nacházeli, praváky. A všechny Xiana důvěrně znala. Rodiče. Dokázali by rodiče popadnout nůž a podříznout vlastní dceru? Ano. Když šlo o vrahy, odpověď byla vždycky „ano“. Prostudovala si rozměry Xianiny průdušnice a vzpomněla si přitom na zvířata, která visela hlavou dolů v řeznictvích na náměstí Abastos. Nikdo z podezřelých nebyl lékař a teoreticky by ani neměl vědět, jak se používají bodné zbraně. Ale řez byl veden jistou rukou.

Zavřela pitevní zprávu a přidala ji k fotkám, které předtím pečlivě roztřídila. Chtěla, aby si Santi všiml, že má zájem na tomhle případu pracovat. Věděla, že by mohla odvést dobrou práci.

Stačilo by jí jen, kdyby ji vedl v patrnosti. Stačilo by jí jen, kdyby o ní přestal uvažovat jako o té ženské, co musí zavolat opraváře klimatizace.

FAKTA

Santi narazil na svého šéfa hned ve vrátnici komisařství. Zakryl nechuť a kývl na pozdrav. Ne že by si přímo neseseděli, prostě si jeli každý na své vlně. Šéf si hleděl svého. Nanejvýš zatukal a prohodil: „Tak jak to jde, Abade?“ „Už něco máme, Abade?“ A Abadovi to tak vyhovovalo. Oba věděli, co můžou od druhého čekat.

„Ahoj, Santi. Na dnešek jsou předvolaní rodiče té dívky, že?“

„No, ano.“

„Tak schválně, jestli z toho konečně získáš něco solidního. Už jsem mluvil dvakrát do médií. Musím jim ukázat, že jsme v něčem pokročili.“

„Můžeš jim říct pravdu: ať už zjistíme cokoli, soudkyně vyhlásila na případ informační embargo.“ Komisař se zamračil.

„Budeš na tom dělat s Loísem nebo s Javim?“

„S Annou Barrosovou.“

„Jak to?“

„Troška ženského pohledu na věc nám nebude na škodu. Je docela bystrá a žije nedaleko místa, kde k zločinu došlo. To by se nám mohlo hodit.“

Přišli k Santiho kanceláři.

„Dej vědět, jakmile skončíš.“

„No jasně, šéfe,“ řekl Santi ve dveřích do své kanceláře.

Na stole pořád ještě ležely ty fotky, ale Santi si všiml, že teď jsou roztrženy do čtyř hromádek podle toho, co na nich je. Někdo zaklepal. Zamumlal „dále“ a jedním máchnutím ruky fotky zase smíchal dohromady. Vešla Anna.

„Čau, Santi! Už tu byli ti opraváři na klimatizaci. Musejí objednat jednu součástku. Myslím, že budeme muset vydržet až do zítřka.“ Podívala se na chaos na stole. „Co je? Dala bych ruku do ohně za to, že se ti to takhle perfektně roztržené bude líbit.“

„Jen se tě snažím trochu rozhodit. Vyvodila jsi z těch fotek něco?“

„Nic, co by sis už nevyvodil ty sám.“

Santi si všiml, že Anna má vlasy stažené do drdolu. Nebyla to nijak zvlášť hezká žena. Měla příliš ostré rysy a malé, blízko posazené oči. Byla svalnatá, výsledek mnohahodinové dřiny v posilovně. U mladších agentů to byla běžná věc. Chodila celý den podmračená a ten pátravý výraz jí ubíral na přitažlivosti. Působila dojmem, že je pořád napjatá. Vzhledem k tomu, že byla v práci obklopena samými muži, to bylo nejspíš naprosto pochopitelné.

„To je škoda,“ odpověděl jí Santi. „Už jsou tady rodiče té dívky?“

„Zrovinka dorazili.“

„Vezmi je do dvojky.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Právě se mě na něco ptáš.“

„Do prdele, Santi, nedělej si ze mě srandu. Týká se to téhle fotky.“ Anna vzala snímek z místa činu. Xiana Alénová na něm ležela na břiše, tělo rovně natažené v rovnoběžce s postelí.

„Co s ní je?“

„Říkal jsi, že její otec vešel dovnitř, ale tady je všechno tak... tak...“

„Tak pěkně rozložené, až to působí naaranžovaně. Já vím. Když naši lidi dorazili na místo, čekala je tam scéna, kterou jsem ti už popisoval, Teo Alén byl uvnitř a držel dceru v náručí. Ostatní stáli ve dveřích a nakukovali dovnitř, jako kdyby si prohlíželi obraz v muzeu. Jakmile otce uklidnili, požádali ho, aby tělo položil přesně tak, jak ho našel. Všimni si, že Xiana má vzadu na šatech dvě skvrny od krve. Myslím, že než do toho pokoje otec vstoupil, Xianino tělo muselo v tom krvavém moři vykreslovat dokonalý bílý ostrov.“

„Proč tolik krve?“

„Nejsem v situaci, kdy bych mohl odpovídat na nějaká ,proč.“

„Chci říct, že tolik krve znamená, že si to někdo důkladně promyslel. Třeba nám chtěl vrah nechat nějaký vzkaz...“

„A já chci říct přesně to, co jsem řekl,“ skočil jí Santi do řeči, „že jsme ve fázi vyšetřování, kdy nesmíme začínat s nějakými dohady. Nechci si tu nic domýšlet, dokud nám nebude jasné, jak se to seběhlo.“

Santi si toužil znovu promluvit se všemi lidmi, kteří byli v tom domě, pěkně s každým zvlášť. První dny vyšetřování byly plné horečného spěchu, řešili tu krev, záznamy bezpečnostních kamer v sousedství a analyzovali sociální sítě Xiany

Alénové. A ve chvíli, kdy začalo být jasné, že zločin mohl spáchat pouze jeden z oněch šesti lidí, kteří se v domě nacházeli, pokusila se Lía Somozová o sebevraždu, a dopustila se tak nečekaného činu, jenž zaváněl doznáním.

„Uznej ale, že ta fotka působí strašně uměle. I té krvi navzdory to nevypadá jako místo, kde došlo k vraždě,“ nedala se odbýt Anna.

„Vypadá to tak, jak to vrah naaranžoval: divadelní scéna, obraz, jaké se vystavují v muzeu. Skutečné umělecké dílo.“

Anna sebou překvapeně trhla.

„Zdá se, že máš naprosto jasno v tom, že tohle je záležitost rodinné umělkyně,“ poznamenala.

„Buď, anebo se vrah snažil, abychom si to mysleli.“

TANČÍCÍ SOCHY

Jednou, když mi bylo deset, jsem bez dovolení vlezla do matčiny ateliéru. Bylo to v neděli po obědě. Tatínek si na gauči v obýváku četl. Maminka s tetou Amaliou si dávaly v kuchyni kávu. Sara si v knihovně trénovala tanec na závěrečnou besídku.

Když zaslechnu hudbu z *Louskáčka*, dodnes se mi neodbytně vybaví ono květnové odpoledne. Bylo to poprvé, kdy jsem neměla vystupovat se Sarou. Toho roku mě maminka konečně přestala nutit chodit na balet. A poprvé se mi podařilo rodiče přemluvit, aby mě přihlásili na hodiny malby.

Myslím, že mamka byla přesvědčená, že se moje tvorba té její nikdy nevyrovná.

Já jsem o tom dnes přesvědčená taky.

Dnes, když je veškerá mámina tvorba pečlivě zkatalogizovaná a ve sbírkách ji má bezpočet místních i zahraničních muzeí, vím, že se jí nevyrovnám. Tenkrát jsem to ještě nevěděla. Tehdy mi matčino umění připadalo jako nerozluštitelná záhada, která se rozprostírala za dveřmi jejího ateliéru, kde pracovala.